

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/167/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6425201041
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6425201041.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, pracovisko Žiar nad Hronom, dieťa rodičov – matka C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/X, XXX XX E. B. F. a otec – A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, XXX XX F. G., zastúpený právnou zástupkyňou: Mgr. et. Mgr. Lívia Šouc Kostová, advokátka, so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, o návrhu otca na zníženie výživného a návrhu matky na zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 25P/55/2025-98 zo dňa 12. júna 2025

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 25P/55/2025-98 zo dňa 12. júna 2025 potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd návrh otca na zníženie výživného zamietal. II. Súd konanie v časti návrhu matky na zvýšenie výživného zastavuje. III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania“.

2. Dňa 05.05.2025 bol na Okresný súd Žiar nad Hronom doručený návrh otca maloletého A. zo dňa 24.04.2025 prostredníctvom právneho zástupcu, ktorým sa domáhal zníženia výživného na maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 70,- Eur na sumu 40,- Eur mesačne, počnúc dňom podania návrhu na

3. Uznesením č. k. 25P/55/2025-29 zo dňa 15.05.2025 okresný súd ustanovil na zastupovanie maloletého v tomto konaní kolízneho opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, pracovisko Žiar nad Hronom.

4. Kolízny opatrovník v písomnej správe zo dňa 04.06.2025 uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 12P/21/2019, právoplatným dňa 14.05.2019, bol mal. A. zverený do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého sumou 40,- Eur mesačne. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 6P/157/2021 sa zvýšila vyživovacia povinnosť otca na sumu 70,- Eur mesačne. Otec sa voči rozsudku odvolal a následne Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 13CoP/9/2023, právoplatným dňa 24.04.2023, vo svojom rozhodnutí rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom potvrdil. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 23P/16/2023 bol zamietnutý návrh otca na zníženie výživného. Otec sa voči rozhodnutiu odvolal a následne Krajský súd v Žiline, sp. zn. 14CoP/42/2024 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 23P/16/2023 potvrdil. Sociálne šetrenie v domácnosti matky bolo realizované dňa 23.05.2025,

na základe ktorého bolo zistené, že matka a mal. A. bývajú v 1-izbovom byte, ktorý je v osobnom vlastníctve starej matky C. H., nar. XX.XX.XXXX. Matka vytvorila maloletému detskú izbu, ktorá ju stála cca 900,- Eur. Naďalej je zamestnaná v novinovom stánku v E. B. F., jej mesačný príjem predstavuje cca 800,- Eur. Poberá prídavok na dieťa vo výške 60,- Eur mesačne. Výdavky uviedla nasledovne: nájom 175,- Eur mesačne, TV, mobil, internet 50,- Eur, poisťka na maloletého 26,- Eur, obedy v škole 40,- Eur ročne. Maloletý A. navštevuje X. ročník na základnej škole v E. B. F., má dobrý zdravotný stav, prekonáva len bežné ochorenia a pravidelne neužíva žiadne lieky. Má diagnostikovanú narušenú komunikačnú schopnosť, v dôsledku čoho má problémy v škole, navštevuje psychológa v Kremnici jedenkrát ročne. Otec naďalej posiela výživné len vo výške 40,- Eur mesačne, ostatné jej dopláca úrad formou náhradného výživného. V roku 2023 otec predal rodinný dom za 36.000,- Eur, pričom matke dal 15.000,- Eur, ostatné mu zostalo. Maloletý bude od septembra 2025 navštevovať II. stupeň na základnej škole, a preto bude požadovať zvýšenie vyživovacej povinnosti. Otec sa presťahoval do domu (oproti bývalému domu), v ktorom vlastní 1/5. Maloletý chodí plávať, od 09.06.2025 do 13.06.2025 absolvuje školu v prírode, za čo matka hradila 210,- Eur. Otec sa s maloletým nestretáva, ale je s ním v telefonickom kontakte, čo maloletého „extrémne“ ovplyvňuje, nakoľko ju otec pred dieťaťom ohovára. Chodila s maloletým aj k psychologičke na úrad, cca 2-3 roky, ale to nepomohlo. Matka sa domnieva, že otec si naďalej privyrába predajom nábytku. Otec má v súčasnosti už len jednu vyživovaciu povinnosť a suma 40,- Eur, ktorú mesačne posiela matke je nedostatočná, vzhľadom na vek a potreby dieťaťa. Opatrovník poukázal na rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z roku 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica z 24.04.2023, v ktorých sa okrem iného uvádzajú aj majetkové pomery otca, a to, že otec bol vyplatený v rámci vypořádania a zrušenia podielového spoluvlastníctva podľa kúpnej zmluvy zo dňa 04.08.2023 sumou 15.000,- Eur, pričom naďalej vlastní osobné motorové vozidlo, ako i nákladný prívos. Zníženie výživného nie je v záujme maloletého, a preto navrhol návrh otca v celom rozsahu zamietnuť.

5. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, pracovisko Poltár v písomnej správe zo dňa 04.06.2025 uviedol, že otec maloletého obýva 2-izbový rodinný dom, ktorý mal v spoločnom vlastníctve s ďalšími šiestimi majiteľmi. Dom, v ktorom býval predtým musel predať a časť zo získaných peňazí z predaja domu investoval do rekonštrukcie rodinného domu, kde momentálne býva. Zistiť bytové podmienky sa úradu nepodarilo, nakoľko pracovníčky úradu nepustil do vnútorných priestorov rodinného domu. Náklady na domácnosť uviedol v sume 40,- Eur za elektrickú energiu, 1000,- Eur na kúpu dreva a 22,- Eur internet a mobilný telefón. Je nezamestnaný, momentálne je práceneschopný. Poberá dávku v hmotnej núdzi v sume 272,- Eur. S maloletým A. je v telefonickom kontakte dvakrát do týždňa, osobne ho nenavštevuje zo zdravotných dôvodov. Výživné uhrádza pravidelne, ale nie v plnej výške ako mu bolo určené 70,- Eur, prispieva len po 40,- Eur mesačne.

6. Okresný súd s poukazom na § 121 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“), 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákona o rodine“), § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine, § 26 Zákona o rodine, § 62 ods. 4 veta prvá ods. 5 Zákona o rodine, § 44 CMP, § 29 ods. 1 prvá a druhá veta CMP, § 29 ods. 2 CMP, § 29 ods. 3 CMP a vykonané dokazovanie, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia. Vzhľadom na to, že matka využila svoje dispozičné oprávnenie a vzala svoj vzájomný návrh na zvýšenie výživného pred začatím pojednávania späť, tak okresný súd konanie v tejto časti zastavil, nakoľko nezistil dôvody, pre ktoré by mal v konaní pokračovať. Na strane maloletého dôjde k zmene pomerov až od septembra 2025, a to nástupom na II. stupeň základnej školy.

7. Predmetom konania zostal návrh otca na zníženie výživného na maloletého A.. K zmene rozhodnutia o výživnom môže súd pristúpiť len vtedy, ak sa podstatne zmenia pomery na strane oprávnenej osoby, alebo na strane povinných osôb. Pri rozhodovaní o zmene výživného súd porovná okolnosti dôležité pre určenie výživného, a to v čase skoršieho rozhodnutia, ako aj nového rozhodnutia a zisťuje, či sa podstatne zmenili, a či ide o zmenu, ktorá je spôsobilá prívodiť potrebu novej úpravy vyživovacej povinnosti. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

8. Zhodnotením skutkového stavu dospel okresný súd k právnomu názoru, že návrh na zníženie vyživovacej povinnosti otca k maloletému dieťaťu nie je dôvodný, keďže nedošlo na strane povinného od posledných rozhodnutí súdu k takej zmene pomerov jeho zdravotného stavu, ktoré by ho vyradili z pracovného procesu, resp. absolútne by ho obmedzili vo výkone práce, čo konštatoval i odvolací súd v rozsudku sp. zn. 14CoP/42/2024.

9. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd zistené, že naposledy bolo o výživnom na maloleté dieťa rozhodované rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 23P/16/2023-126 zo dňa 25.10.2023, kedy otec maloletého podal návrh na zníženie výživného zo sumy 70,- Eur mesačne na sumu 40,- Eur mesačne, počnúc dňom podania návrhu. Svoj návrh na zníženie výživného v čase predchádzajúceho rozhodovania odôvodňoval zmenou pomerov, ktorá nastala v súvislosti s jeho zdravotným stavom, pre ktorý nemá možnosť sa zamestnať a dosahovať príjem, z ktorého by si plnil svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému A., teda zhodne aké dôvody uvádza aj v tomto konaní. V čase predchádzajúceho rozhodovania mal okresný súd z predložených lekárskejších správ preukázané, že má otec problémy s krčnou chrbticou, cystou v predĺženej mieche, vertigo a iné diagnózy už dlhodobo liečené v neurologickej ambulancii a v FBLR ambulancii a absolvuje rehabilitačnú liečbu, pričom u neho nenastala výrazná zmena v jeho zdravotnom stave od posledného rozhodovania súdu o výživnom z roku 2022, kedy mu súd na návrh matky zvýšil vyživovaciu povinnosť na maloletého A. zo sumy 40,- Eur na sumu 70,- Eur mesačne, počnúc dňom 18.08.2021 (rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6P/157/2021-199 zo dňa 26.10.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13CoP/9/2023-265 zo dňa 31.03.2023, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.04.2023). Súd mal už v čase predchádzajúceho rozhodovania o znížení výživného otca na maloleté dieťa preukázané, že otec maloletého nepracoval ani v čase určenia zvýšeného výživného na maloletého v roku 2021, keď ešte nemal závažné zdravotné problémy, keďže bol naposledy evidovaný ako nezamestnaný v období od 30.04.2008 do 01.07.2018, kedy bol dňa 02.07.2018 vyradený na vlastnú žiadosť a od 01.02.2004 poberá pomoc v hmotnej núdzi. Pomoc v hmotnej núdzi poberal vo výške 128,20 Eur, štátne sociálne dávky nepoberal, čo okresný súd zistil zo správy ÚPSVaR Lučenec zo dňa 16.08.2022, zo spisu sp. zn. 6P/157/2021. V čase posledného rozhodovania o znížení výživného na maloletého otec poberal pomoc v hmotnej núdzi vo výške 157,- Eur mesačne, čo okresný súd zistil z potvrdenia ÚPSVaR Lučenec zo dňa 16.08.2023 (č.l. 37 spisu 23P/16/2023). Z potvrdenia ÚPSVaR Lučenec zo dňa 15.05.2025 mal súd preukázané, že otec maloletého je od 01.10.2023 príjemcom v hmotnej núdzi mesačne vo výške 272,- Eur. Štátne sociálne dávky nepoberá a ani si nepodal žiadosť o ich výplatu. Pokiaľ otec poukázal na to, že aktuálne je stále práceneschopný a odkázaný na sociálne dávky, súd konštatuje, že jeho zdravotné problémy boli súdu už známe v čase posledných rozhodnutí súdu. Rovnako sa u otca nezmenili majetkové pomery, je stále ako v čase posledného rozhodovania podielovým spoluvlastníkom pozemkov evidovaných na liste vlastníctva č. XX v k. ú. I., ako aj podielovým spoluvlastníkom rodinného domu evidovaného na liste vlastníctva č. XXXX k. ú. I., obec F. G. v podiele 5/24. Tiež sa nezmenilo jeho vlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu zn. Seat Alhambra Van 7M/AUY/SG (rok výroby 2003), nákladného prívesu z roku 2015 v premávke a Škody 105L z roku 2012 v premávke. Okresný súd mal za to, že u otca nenastala taká podstatná zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného na maloletého A., keďže zdravotné problémy, ktoré otec uvádza už boli známe v čase posledného rozhodovania súdu, čo vyplýva z predložených lekárskejších správ. Otec ani v tomto konaní a ani v predchádzajúcom konaní nepreukázal, že zmeny jeho zdravotného stavu boli takého charakteru, ktoré by ho vyradili z pracovného procesu, resp. absolútne by ho obmedzili vo výkone práce (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoP/42/2024 zo dňa 19.09.2024). Otec ani v súčasnosti nie je poberateľom invalidného dôchodku a nepredložil ani dôkaz o tom, že by bol požiadal o jeho priznanie, čo mal súd zistené zo správ o prešetrení pomerov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec.

10. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že otec si vyživovaciu povinnosť pravidelne neplní, výživné uhrádza len vo výške 40,- Eur a preto matka poberá od júna 2023 náhradné výživné v sume 30,- Eur mesačne ako rozdiel medzi priznaným výživným súdom a vyplácaným výživným otcom maloletého.

11. Matka maloletého mala v čase posledného rozhodovania čistý mesačný príjem za obdobie posledných 12 mesiacov 627,58 Eur, bola a je zamestnaná v spoločnosti TOPPRES D.A., spol. s r.o. Zvolenská cesta 13, 974 01 Banská Bystrica, v súčasnosti má čistý mesačný príjem cca 800,- Eur mesačne, pracuje u toho istého zamestnávateľa ako v čase posledného rozhodovania o výživnom. U matky sa ani jej majetkové pomery od posledného rozhodovania nezmenili, matka okrem mesačného

príjmu poberá prídavok na dieťa vo výške 60,- Eur mesačne. V čase posledného rozhodovania v roku 2023 maloletý navštevoval 2. ročník základnej školy v Žiari nad Hronom, v súčasnosti navštevuje 4. ročník na základnej škole v Žiari nad Hronom. Od septembra bude navštevovať II. stupeň na základnej škole, kedy matka, podľa vyjadrenia kolízneho opatrovníka, bude navrhovať zvýšenie vyživovacej povinnosti, keďže nástupom na II. stupeň základnej školy dôjde k zmene pomerov na strane maloletého.

12. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd nemal v žiadnom prípade preukázané, že by na strane otca došlo k takej podstatnej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie jeho vyživovacej povinnosti voči maloletému A., keďže nijakým spôsobom nepreukázal ani svoj nepriaznivý zdravotný stav, ktorý by mu znemožňoval zamestnať sa, resp. podnikáť a dosahovať príjem, z ktorého by bol schopný plniť si vyživovaciu povinnosť v súdom určenej výške, rovnako nepreukázal iný relevantný dôvod, na ktorý by mal súd prihliadnúť vo vzťahu k zníženiu jeho vyživovacej povinnosti s odôvodnením zníženia jeho aktuálneho príjmu oproti predchádzajúcemu obdobiu. V rámci tohto konania zotrval na tvrdeniach o svojom zlom zdravotnom stave v rozsahu ako to uvádzal v predchádzajúcom konaní. Navyiac okresný súd vlastnou činnosťou zistil, že otec maloletého bol uznaný vinným trestným rozkazom vydaným Okresným súdom Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/2/2024-178 zo dňa 10.01.2024, na základe ktorého bol uznaný za vinného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona k podmienenému trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s určenou skúšobnou dobou na 18 mesiacov. Voči tomuto trestnému rozkazu podal odpor, o ktorom súd rozhodol dňa 10.06.2025 tak, že okrem toho istého trestu uloženého trestným rozkazom bola otcovi ukladaná aj povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zameškané výživné v sume 1463,55 Eur. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 52 CMP, § 57 CMP, § 58 CMP .

13. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie otec (č. I. 109 spisu), ktorý žiadal, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec súdu prvej inštancie vrátil na ďalšie konanie alebo aby postupom podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu otca v plnom rozsahu vyhovie. Otec namietal, že okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1, písm. b) CSP; nesprávnych skutkových zistení podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a § 62 ods. 1 CMP; nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Základom návrhu na zníženie výživného bola preukázaná zásadná zmena pomerov na strane otca, ktorú súd prvého stupňa nereflektoval, ignoroval a nedostatočne vyhodnotil, a to i napriek vykonaným dôkazom. Otec citoval v odvolaní citoval § 389 ods. 1 CSP, § 388 CSP, § 365 ods. 1 CSP, § 62 ods. 1 CMP

Odvolací dôvod č. 1 § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Otec argumentoval porušením práva na spravodlivý proces a nepreskúmateľnosťou rozhodnutia. Podľa otca neobsahuje rozsudok dostatočné a konkrétne odôvodnenie, z ktorého by vyplývalo, akým spôsobom sa súd vyrovnal s navrhnutými dôkazmi, je zmatečné a nepreskúmateľné, nakoľko nie je zrejmé, akým spôsobom boli jednotlivé dôkazy vyhodnotené a ktoré dôvody viedli k zamietnutiu návrhu. Súd sa nevyporiadal s lekárskou dokumentáciou, ani s písomnými potvrdeniami o príjmoch, ktoré boli preukázateľne nižšie než zákonom stanovená minimálna mzda, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť riadne sa brániť, keďže mu nebolo umožnené zúčastniť sa na ďalšom dokazovaní, resp. doplniť dôkazy, ktoré boli navrhnuté. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať (okrem vyššie uvedeného) aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v civilných veciach ustanovuje § 220 ods. 2 CSP. Aj podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08). V odôvodnení rozhodnutia sa musí súd zaoberať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017, z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021. Rozhodnutie je v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP nepreskúmateľné, čo predstavuje závažný procesný nedostatok, ktorý znemožňuje účinnú obranu v ďalšom konaní. Európsky súd pre ľudské práva opakovane konštatoval, že rozhodnutie súdu, ktoré neobsahuje odôvodnenie

relevantné k podstatným námietkam účastníka konania, predstavuje porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru (napr. rozsudok Hirvisaari v. Fínsko, č. 49684/99, § 30; alebo Tatishvili v. Rusko, č. 1509/02, § 58). Podľa otca napadnutý rozsudok je z dôvodu nedostatku relevantného a vyčerpávajúceho odôvodnenia nepreskúmateľný, čím napĺňa zákonný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Nezhľadnienie podstatných skutočností zistených z dokazovania a ich svojvoľné právne posúdenie vnášajú do rozhodnutia prvostupňového súdu zmatečnosť a zároveň porušujú základné zásady spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj § 3 CSP.

14. Otec v odvolaní uviedol, že dlhodobo trpí neurologickým ochorením – neuroboreliózou, ktoré zásadne obmedzuje jeho schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť. K tomuto boli predložené odborné lekárske stanoviská vrátane správy zo dňa 23.04.2025. Okresný súd však túto skutočnosť nezohľadnil, resp. neuviedol dôvody, pre ktoré dôkaz považoval za nepresvedčivý. „Na margo toho opätovne poukazujeme na sumár aktuálnych zdravotných problémov (diagnóz) na strane otca:

1. G93.0 – Benígna intrakraniálna hypertenzia (syndróm zvýšeného vnútrolebečného tlaku)
2. M50.1 – Cervikálna radikulopatia (krčná chrbtica s postihnutím nervových koreňov)
3. M53.0 – Cervikokraniálny syndróm
4. M53.1 – Cervikobrachiálny syndróm
5. H82 – Vertigo (závraty) pri poruchách vnútorného ucha
6. G54.9 – Lézia nervových koreňov a plexov, nešpecifikovaná
7. A69.29 – Lyme borelióza – iná forma
8. D75.9 – Ostatné a nešpecifikované choroby krvi a krvotvorných orgánov
9. N – Liečba OAB (overactive bladder = hyperaktívny močový mechúr) a LUTS (lower urinary tract symptoms = príznaky dolných močových ciest)
10. I10 – Arteriálna hypertenzia 1. stupňa (podľa ESH/ESC)
11. F43.2 – Posttraumatická stresová porucha (PTSD)
12. F41.2 – Zmiešaná úzkostná a depresívna porucha
13. Necitlivosť pri močení.
14. L85.3 – Xerosis cutis (suchosť kože)“. Klinický stav pacienta je výsledkom kombinácie degeneratívnych zmien krčnej chrbtice s neurologickými prejavmi (cervikokraniálny a cervikobrachiálny syndróm), centrálného neurologického postihnutia (pravdepodobne so súvisom s encefalopatiou a boreliózou), pretrvávajúcich vestibulárnych symptómov (závraty), a infekčného (lymská borelióza) a genetického faktora (chromozómová abnormalita). Okresný súd sa teda nijako nezaoberal preukázaným zdravotným stavom otca, ktorý výrazne ovplyvňuje jeho schopnosť pracovať a zabezpečiť si pravidelný príjem. Dlhodobo trpí chronickými bolesťami chrbtice, závratmi, bolesťami hlavy a ďalšími ťažkosťami. V čase, keď žil s matkou mal. dieťaťa, táto bola priamym svedkom jeho bolesti, masírovala ho, natierala konopnou masťou, videla, ako často musel brať lieky proti bolesti. Invalidný dôchodok otcovi zamietli najmä, nie však výlučne, z dôvodu neodpracovaných rokov.

15. V odvolaní otec uviedol, že nemá príjem z práce, nepoberá dávku invalidného dôchodku. Jeho jediným príjmom je dávka v hmotnej núdzi 184 Eur + dočasný ochranný príspevok 272 Eur, ktorý nebude vyplácaný dlhodobo. Výživné v pôvodnej výške 70 Eur predstavuje takmer polovicu jeho príjmu, čo je v priamom rozpore so zásadou proporcionality (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine). Súd úplne abstrahoval od zásady rovnosti medzi rodičmi pri prispievaní na výživu dieťaťa (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine). Na strane matky totiž k podstatnej zmene pomerov tiež došlo – jej príjmy sú v porovnaní s príjmami otca neporovnateľne vyššie. Okresný súd úplne ignoroval majetkové a finančné možnosti matky, ktorá tak, ako aj otec získala 15.000 Eur z predaja rodinného domu. Matka tieto finančné prostriedky na rozdiel od otca mal. dieťaťa však nemusela investovať do bývania. Matka býva v byte svojej matky, nemá výdavky na bývanie, vlastní mobil za cca 1.000 Eur, dala si namontovať klimatizáciu do bytu, chodí na výlety, bola počas pojednávania na exkluzívnej leteckej dovolenke v Albánsku, svojho syna na túto dovolenku nezobrala, ale poslala ho do školy v prírode. V minulosti (cca v roku 2019) predala byt v I. (cca 17.000 Eur), auto Ford Transit (cca 2.000 – 3.000 Eur), a počas spoločného bývania, podľa vedomostí otca, mala na účte okolo 10 000 Eur. Matka bráni otcovi v styku s mal. dieťaťom, môže ho vidieť iba dvakrát týždenne, aj to nie vždy a cez sociálne siete vôbec. Raz to otec so synom urobili, ale keď to zistila matka, hneď to zrušila. Keď si aj volajú (cez sociálne siete to bolo lepšie) tak sa otec snaží mal. dieťa aj niečo naučiť, napríklad násobilka, vybrané slová, zemepis, angličtinu a iné veci, ktoré sú v jeho možnostiach prostredníctvom telefonátu.

16. V odvolaní otec namietal, že okresný súd sa v rozhodnutí opiera len o predpoklad, že si otec mohol nájsť lepšie platené zamestnanie, prípadne pokračovať vo výkone predchádzajúcej činnosti. Takéto tvrdenia ignorujú preukázané zdravotné obmedzenia a reálnu situáciu na trhu práce. Záver, že ide len o „vzdanie sa výhodnejšieho zamestnania bez dôležitého dôvodu“, je nepravdivý a ničím nepodložený. Skutočnosť, že otec nepracuje, nie je dôsledkom jeho voľby, ale zdravotného stavu a objektívnej nemožnosti vykonávať zárobkovú činnosť. „Zároveň súd neprihliadol ani na reálne majetkové a životné pomery otca. Otec je vlastníkom 22-ročného motorového vozidla značky Seat Alhambra, ktoré je už hrdzavé, avšak bez neho by sa nedostal ani len k lekárom. Otec má tiež starý príviesny vozík a podiel v rodinnom dome, ktorý zdieľa s viacerými spoluvlastníkmi. V roku 2023 otec prišiel o rodinný dom, kde celý život býval – musel ho predať, lebo si nemohol dovoliť odkúpiť podiel matky dieťaťa. Peniaze z predaja (15.000 EUR) vložil do rekonštrukcie starého rodinného domu, aby mal vôbec kde bývať.“

17. V odvolaní otec uviedol, že bolo voči nemu začaté trestné konanie sp. zn. 4T/2/2024-178 pre prečin zanedbania povinnej výživy (§ 207 TZ), práve z dôvodu jeho nemožnosti platiť výživné v pôvodne určenej výške. Zníženie výživného na realistickú úroveň je preto nutné aj z dôvodu právnej istoty a zabránenia ďalšiemu porušovaniu zákona, ktoré je nezavinene spôsobené okolnosťami na jeho strane. Navrhol, aby súd odvolací rozhodol tak, že „zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 25P/55/2025-98 vo výroku I a rozhodol tak, že návrhu otca A. B. na zníženie výživného sa v celom rozsahu vyhovuje a výživné sa znižuje na 40 EUR mesačne, počnúc dňom 24.04.2025.“

18. K doručenému odvolaniu sa vyjadril kolízny opatrovník, ktorý uviedol, že k uvedeným skutočnostiam sa vyjadroval na pojednávaní dňa 12.6.2025, ako i v správe zo dňa 4.6.2025, zotrúva na svojom písomnom a ústnom vyjadrení a sa stotožňuje s rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 25P/55/2025 zo dňa 12.6.2025.

19. K doručenému odvolaniu otca sa písomne vyjadrila matka, ktorá uviedla, že súhlasí s rozhodnutím okresného súdu. Prečo by mal na dieťa prispievať iba jeden rodič? Na dieťa by mali prispievať obidvaja rodičia minimálne rovnakou mierou. V tomto prípade to nie je ani zďaleka tak. A otec ešte žiada znížiť výživné z toho mála, čo prispieva. (čo má platiť a neplatiť plnú výšku výživného). Ona platí úplne všetko od narodenia syna. Dotyčný neprispieval finančne ani jedným eurom, keď žili v jednej domácnosti. On to bral automaticky, že žena má všetko platiť. Bola jeho živá peňaženka. Musela živiť aj jeho a financovala všetko, čo bolo treba na spoločné žitie. On si zo svojho príjmu platil elektriku cca 25 eur, výživné na všetky jeho deti a pôžičky. Všetko ostatné bolo na nej. Ešte aj auto, ktoré si privlastňuje a jazdí na ňom, platila z väčšej časti ona (stálo 4.200, on zaplatil 1.500 eur z auta, čo mal predtým, mimochodom tiež ho dostal od jeho otcovej družky). Teraz bude hrať divadielka so svojím zdravotným stavom, robiť prieky a znepríjemňovať jej život neustálymi vymyslenými obvineniami na polícii a sociálke. Ona sa o syna stará najlepšie ako vie po všetkých stránkach, čo môžu potvrdiť aj škola, aj detská doktorka, ktoré tiež musia vypisovať vyjadrenia na sociálku. Nepáči sa mu, že žije normálne a konečne po 13 rokoch si dovolila ísť na dovolenku. Bola to jedna z najlacnejších dovolení. Odkiaľ zobral, že exkluzívna? Keby aj bola, tak chodí do práce, zarobí si na ňu a už si potrebovala oddýchnuť. A tam nešiel preto, lebo už rok vopred mal zaplatenú zálohu do školy v prírode, do ktorej sa veľmi tešil. Otec mu ani jedným eurom na ňu neprispel. Stála 210 eur + vreckové + veci + kufor. On ani netuší, koľko financií dieťa stojí. Áno, predala v roku 2019 ford transit za 1.500 eur, lebo bol nepojazdný. Z toho v tom čase žila, pretože nemala žiadny príjem. Byt, ktorý v tom čase akútne potrebovala predať, bol predaný za 10 tisíc eur, ktoré investovala do záhradky, ktorú dodnes vlastní. Na rozdiel od neho vie všetko zdokladovať (príjmy a výdavky). Otec nemá žiadny účet zo špekulatívnych dôvodov, aby mu žiadny exekútor nemohol siahnuť na jeho financie, ktorých má dostatok z predaja domu. A aj jeho nezamestnanosť toľké roky má dôvod. Keďže má toľko detí, tak nemôže mať väčší príjem, aby nemusel platiť vyššie výživné. V styku vôbec nebráni, ako uvádza v spise. V minulosti, keď ešte nemusel hrať divadielko, chodil pre syna hocikedy, kedy chcel. A vôbec s tým nemala problém. Posledné roky sa s ním vídaval iba cez letné prázdniny, keď tam išla ona. A to ho ráno vyzdvihol a večer dovezol. Tak nech netvrdí, že mu bráni v stretávaní sa so synom. Zabezpečuje komfort pre ich dieťa v maximálnej možnej miere, ktorá je v jej možnostiach. Určite nesúhlasí so znížením výživného.

20. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - účastníkom - otcom (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané

odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v napadnutých výrokoch (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

21. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania otca, a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, a preto sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty odvolateľa nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať mu za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

22. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

23. Okresný súd, podľa zistení odvolacieho súdu, v súvislosti s návrhom otca dokazovanie zamerané predovšetkým na prípadnú zmenu pomerov u otca, matky, maloletého dieťaťa a na rast životných nákladov. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 6P/157/2021, sa zvýšila vyživovacia povinnosť otca na sumu 70,- Eur mesačne. Otec sa voči rozsudku odvolal a následne Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 13CoP/9/2023, ppl. dňa 24.04.2023, vo svojom rozhodnutí rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom potvrdil. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 23P/16/2023 bol zamietnutý návrh otca na zníženie výživného. Otec sa voči rozhodnutiu odvolal a následne Krajský súd v Žiline, sp. zn. 14CoP/42/2024 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 23P/16/2023 potvrdil. V rámci dokazovania najskôr správne, podľa odvolacieho súdu, okresný súd skúmal, či došlo k zmene pomerov na strane všetkých účastníkov konania, t.j. otca, matky, maloletého, a to od predchádzajúcej úpravy výživného do času rozhodovania o návrhu otca na zníženie výživného.

24. Ako vyplýva z § 111 a nasl. CMP, konanie o zmene výživného patrí medzi mimosporové, nenávrhové konania patriace do oblasti starostlivosti súdu o maloleté dieťa. V zmysle § 78 Zákona o rodine, v spojení s § 121 CMP, predstavuje práve zmena pomerov hmotnoprávnu podmienku pre zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia o výživnom. Zmena pomerov musí byť podstatná a musí sa týkať okolností, ktoré odôvodňujú zmenu výšky výživného za podmienky, že sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodnutia. Zmena pomerov pritom môže byť odôvodnená buď subjektívne, a to okolnosťami na strane povinného, resp. na strane oprávneného, alebo objektívne, vývojom životných nákladov.

25. Zmena pomerov (ako hmotnoprávny základ pre nové rozhodnutie o výške výživného) musí byť tak závažná (kvalifikovaná), aby bolo možné konštatovať, že pôvodné rozhodnutie rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 6P/157/2021, ktorým sa zvýšila vyživovacia povinnosť otca na sumu 70,- Eur mesačne v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13CoP/9/2023, ppl. dňa 24.04.2023, neobstojí. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 23P/16/2023 bol zamietnutý návrh otca na zníženie výživného. Otec sa voči rozhodnutiu odvolal a následne Krajský súd v Žiline, sp. zn. 14CoP/42/2024 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 23P/16/2023 potvrdil. Je potrebné prihliadnúť na rozsah, časové trvanie, ale aj všetky ostatné okolnosti, ktoré sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov konania. Odvolací súd, v zhode s okresným súdom konštatuje, že k takýmto kvalifikovaným zmenám pomerov nedošlo.

26. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že otec v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v § 366 CSP. Ak aj otec (mimo iného) v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd ale konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

27. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom, ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

28. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledkov hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané otcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

29. Posúdením otcom produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému rozhodnutiu ako okresný súd.

30. Odvolací súd predovšetkým pripomína, že Zákon o rodine (§ 62 ods. 2 a § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 veta prvá) zakotvuje povinnosť rodičov prispievať na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, pričom pri určení rozsahu ich vyživovacej povinnosti súd prihliada k odôvodneným potrebám oprávneného, ako aj k schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného a pri hodnotení týchto schopností, možností a majetkových pomerov povinného skúma, či sa povinný bez dôležitého dôvodu nevzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, alebo majetkového prospechu, prípadne, či nevzal na seba neprimerané majetkové riziká.

31. K svojim vyššie uvedeným záverom odvolací súd uvádza, že vychádzajúc z článku 6 základných princípov CMP, v spojitosti s § 35 a § 36 CMP, súd je povinný zistiť skutočný stav veci, pričom postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania a je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhl (tzv. vyšetrovací princíp, ktorý je v mimosporovom procese úzko spätý s princípom oficiality a princípom materiálnej pravdy, ktoré súvisia s objemom a kvalitou zistených skutočností právne relevantných pre meritórne rozhodnutie). I keď zákon nerezignuje v mimosporových konaniach na procesnú aktivitu účastníkov konania, zodpovednosť za zistenie skutočného stavu veci je bremenom súdu, keďže vylučuje, resp. obmedzuje využitie procesnej zodpovednosti účastníkov konania za výsledok konania, teda ho možno identifikovať ako „potlačenie subjektívneho dôkazného bremena“. Ako vyplýva z uznesenia Ústavného súdu SR z 24. apríla 2003 sp. zn. IV. ÚS 78/03, všeobecný súd je povinný a oprávnený v nesporných konaniach vykonávať dôkazy nielen v rozsahu svojej zákonnej kompetencie, ale aj v rozsahu ústavnej zodpovednosti za zistenia skutkového stavu, ktoré dôkazy nemôžu závisieť od vôle účastníkov konania. I keď má súd povinnosť zistiť skutočný stav veci, toto nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, a preto zákon

aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností (povinnosť tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkazná povinnosť). Zistený skutkový stav v intenciách § 35 CMP už naďalej nie je potrebné overovať vykonaním ďalších dôkazov. Toto by bolo aj v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, ak by súd ďalej zisťoval to, čo bolo preukázané predloženými dôkazmi. Pokiaľ účastník v takomto type konania namieta, že skutočný stav bol iný, je povinný aspoň relevantne skutkový stav predloženými dôkazmi spochybníť, pričom toto nemôže ponechať na povinnosť súdu podľa § 35 CMP.

32. Povinnosť vyživovať dieťa patrí medzi základné povinnosti rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti sa vychádza zo schopností, možností a majetkových pomerov každého rodiča a prihliada sa aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodiča a súd neberie do úvahy pri skúmaní možností a schopností, ako aj majetkových pomerov povinného rodiča výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

33. V odvolaní otec uviedol, že dlhodobo trpí chronickými bolesťami chrbtice, závratmi, bolesťami hlavy a ďalšími ťažkosťami, v čase, keď žil s matkou mal. dieťaťa, táto bola priamym svedkom jeho bolestí, masírovala ho, natierala konopnou masťou, videla, ako často musel brať lieky proti bolesti. V súvislosti s touto argumentáciou otca odvolací súd uvádza, že ju citlivo vníma, avšak nemôže ju vyhodnotiť ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov, keďže nepriaznivý zdravotný stav bol konštatovaný už v predchádzajúcom rozhodnutí a v tomto konaní však nebolo preukázané, že by prekážkou zamestnať sa bol zhoršený zdravotný stav otca. K uvedenému pristupuje i argumentácia samotného otca, v zmysle ktorej „Invalidný dôchodok otcovi zamietli najmä, nie však výlučne z dôvodu neodpracovaných rokov.“

34. Otec v odvolaní namietal odňatie možnosti konať pred okresným súdom z dôvodov nedostatočného vyhodnotenia jeho zdravotného stavu, všetkých diagnóz, jeho pomerov, ako i celkovej nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, podľa zistení odvolacieho súdu, však vyplývajú dostatočne pevné základy pre jeho rozhodnutie, ktoré si odvolací súd osvojil, keďže zodpovedali obsahu spisového materiálu, vykonanému dokazovaniu, v zmysle ktorého „naposledy bolo o výživnom na maloleté dieťa rozhodované rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 23P/16/2023-126 zo dňa 25.10.2023, kedy otec maloletého podal návrh na zníženie výživného zo sumy 70,- Eur mesačne na sumu 40,- Eur mesačne, počnúc dňom podania návrhu. Svoj návrh na zníženie výživného v čase predchádzajúceho rozhodovania odôvodňoval zmenou pomerov, ktorá nastala v súvislosti s jeho zdravotným stavom, pre ktorý nemá možnosť sa zamestnať a dosahovať príjem, z ktorého by si plnil svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému A., teda zhodne aké dôvody uvádza aj v tomto konaní. V čase predchádzajúceho rozhodovania mal súd z predložených lekárskejších správ preukázané, že má otec problémy s krčnou chrbticou, cystou v predĺženej mieche, vertigo a iné diagnózy už dlhodobo liečené v neurologickej ambulancii a v FBLR ambulancii a absolvuje rehabilitačnú liečbu, pričom u neho nenastala výrazná zmena v jeho zdravotnom stave od posledného rozhodovania súdu o výživnom z roku 2022, kedy mu súd na návrh matky zvýšil vyživovaciu povinnosť na maloletého A. zo sumy 40,- Eur na sumu 70,- Eur mesačne, počnúc dňom 18.08.2021 (rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6P/157/2021-199 zo dňa 26.10.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13CoP/9/2023-265 zo dňa 31.03.2023, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.04.2023). Súd mal už v čase predchádzajúceho rozhodovania o znížení výživného otca na maloleté dieťa preukázané, že otec maloletého nepracoval ani v čase určenia zvýšeného výživného na maloletého v roku 2021, keď ešte nemal závažné zdravotné problémy, keďže bol naposledy evidovaný ako nezamestnaný v období od 30.04.2008 do 01.07.2018, kedy bol dňa 02.07.2018 vyradený na vlastnú žiadosť a od 01.02.2004 poberá pomoc v hmotnej núdzi. Pomoc v hmotnej núdzi poberal vo výške 128,20 Eur, štátne sociálne dávky nepoberal, čo súd zistil zo správy ÚPSVaR Lučenec zo dňa 16.08.2022, zo spisu sp. zn. 6P/157/2021. V čase posledného rozhodovania o znížení výživného na maloletého otec poberal pomoc v hmotnej núdzi vo výške 157,- Eur mesačne, čo súd zistil z potvrdenia ÚPSVaR Lučenec zo dňa 16.08.2023 (č.l. 37 spisu 23P/16/2023). Z potvrdenia ÚPSVaR Lučenec zo dňa 15.05.2025 mal súd preukázané, že otec maloletého je od 01.10.2023 príjemcom v hmotnej núdzi mesačne vo výške 272,- Eur. Štátne sociálne dávky nepoberá a ani si nepodal žiadosť o ich výplatu. Pokiaľ otec poukázal na to, že aktuálne je stále práceneschopný a odkázaný na sociálne dávky, súd konštatuje, že jeho zdravotné problémy boli súdu už známe v čase posledných rozhodnutí súdu. Rovnako sa u otca nezmenili majetkové pomery, je stále ako v čase posledného rozhodovania podielovým spoluvlastníkom pozemkov evidovaných na liste vlastníctva č. XX v k. ú. I. ako aj podielovým

spoluvlastníkom rodinného domu evidovaného na liste vlastníctva č. XXXX k. ú. I., obec F. G. v podiele 5/24. Tiež sa nezmenilo jeho vlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu zn. Seat Alhambra Van 7M/AUY/SG (rok výroby 2003), nákladného prívesu z roku 2015 v premávke a Škody 105L z roku 2012 v premávke. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že u otca nenastala taká podstatná zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného na maloletého A., keďže zdravotné problémy, ktoré otec uvádza už boli známe v čase posledného rozhodovania súdu, čo vyplýva z predložených lekárskejších správ. Otec ani v tomto konaní a ani v predchádzajúcom konaní nepreukázal, že zmeny jeho zdravotného stavu boli takého charakteru, ktoré by ho vyradili z pracovného procesu, resp. absolútne by ho obmedzili vo výkone práce (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoP/42/2024 zo dňa 19.09.2024). Otec ani v súčasnosti nie je poberateľom invalidného dôchodku a nepredložil ani dôkaz o tom, že by bol požiadal o jeho priznanie, čo mal súd zistené zo správ o prešetrení pomerov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec.“ Odvolací súd uvádza, že vo vyvolanom odvolacom konaní nemal dôvod sa od týchto záverov odkloniť.

35. V prejednávanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochýb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv účastníka, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochýb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

36. V odvolaní otec uviedol, že „Na strane matky totiž k podstatnej zmene pomerov tiež došlo – jej príjmy sú v porovnaní s príjmami otca neporovnateľne vyššie.“ V súvislosti s touto argumentáciou otca odvolací súd odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu ods. 22. , v ktorom sa okresný súd vysporiadal i s príjmom matky a ani na základe porovnania príjmu matky, ktorá poskytuje osobnú starostlivosť maloletému, s otcovým príjmom, nekonštatoval dôvody na zníženie výživného pre mal. A.. Otec nielen podľa okresného súdu, ale ani odvolacieho súdu nepreukázal, že by na jeho strane došlo k takej podstatnej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie jeho vyživovacej povinnosti voči maloletému A., keďže nijakým spôsobom nepreukázal taký nepriaznivý zdravotný stav, ktorý by mu znemožňoval zamestnať sa, resp. podnikat' a dosahovať príjem, z ktorého by bol schopný plniť si vyživovaciu povinnosť v súdom určenej výške, rovnako nepreukázal iný relevantný dôvod, na ktorý by bolo potrebné prihliadnuť vo vzťahu k zníženiu jeho vyživovacej povinnosti s odôvodnením zníženia jeho aktuálneho príjmu oproti predchádzajúcemu obdobiu. Podľa odvolacieho súdu, a aj okresného súdu, zotrval na tvrdeniach o svojom zlom zdravotnom stave v rozsahu, v akom to uvádzal v predchádzajúcom konaní.

37. Pokiaľ otec v odvolaní namietal odňatie možnosti konať pre súdom, tak odvolací súd k ozrejmieniu, čo je potrebné vnímať pod odňatím možnosti konať pred súdom uvádza, že „.....Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 286/2012 zo dňa 07. marca 2013), ku ktorému však v konaní pred okresným súdom z otcom namietaných dôvodov rozhodne nedošlo.

38. Polemizovanie – nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania, osvedčovania a právnym posúdením súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

39. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie o návrhu otca na zníženie výživného na maloletého A. odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

40. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

41. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa názoru odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov detí ako osobitne zákonom chránených subjektov, vytknúť.

42. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

43. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP, tak že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľ ani nespochybnil a existenciu takýchto okolností ani vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania neuvádzal.

44. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

45. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.